

Тази история Ви е предоставена от Ririro.com/bg безплатно. Нашата мисия е да дадем на всички деца в света безплатен достъп до множество истории. Историите могат да се прочетат, изтеглят и разпечатат онлайн и да покрият широк набор от теми, включително животни, фантазия, наука, история, разнообразни култури и много други.

Поддържайте нашата мисия, споделяйки уебсайта ни. Желаяем Ви много да се забавлявате с четене!

Ririro

ВЪОБРАЖЕНИЕТО Е ПО-ВАЖНО ОТ ЗНАНИЕТО

Ririro

Вълшебникът от Оз: Чудният град на Оз (11/24)

Дори и с очи предпазени от зелените очила, Дороти и приятелите ѝ в началото бяха замаяни от брилянтността на великолепия Град. Улиците бяха опасани с красиви къщи, изцяло построени от зелен мрамор и инкрустирани навсякъде с искрящи смарагди. Те вървяха по паваж от същия този зелен мрамор и там, където блоковете мрамор се съединяваха, имаше редица смарагди, разположени един до друг и блестящи на светлината на слънцето. Стъклата на прозорците бяха от зелено стъкло; дори небето над Града имаше зеленикав оттенък, а лъчите на слънцето бяха зелени.

Много хора – мъже, жени и деца – обикаляха наоколо и те всички бяха облечени в зелени дрехи и имаха зеленикави кожи. Те хвърляха погледи към Дороти и нейната странна смесена компания с учудени очи, а децата бягаха и се криеха зад майките си, щом видяха Лъва; но никой не говореше с тях. Много магазини бяха разположени на улицата и Дороти видя, че всичко в тях беше зелено. Предлагаха се за продажба зелени бонбони и зелени пуканки, както и зелени обувки, зелени шапки и всякакви зелени дрехи. На едно място

един мъж продаваше зелена лимонада, а когато децата я купиха, Дороти успя да види, че са платили за нея със зелени монети.

Сякаш нямаше никакви коне или животни; мъжете носеха напред-назад неща в малки зелени ръчни колички, които бутаха пред себе си. Всички изглеждаха щастливи, доволни и успешни.

Пазителят на портите ги поведе из улиците, докато не стигнаха до огромна сграда, точно в средата на Града, която беше Дворецът на Оз, Великия вълшебник.

Имаше войник пред вратата, облечен в зелена униформа и с дълга зелена брада.

- Това са едни странници - каза му Пазителят на портите, - които настояват да видят Великия Оз.

- Влезте вътре - отговори войникът, - и ще му занеса съобщението ви.

И така те преминаха през портите на Двореца и бяха въведени в голяма зала със зелен килим и прекрасен зелен комплект мебели със смарагди. Войникът ги накара да си обършат краката на зелено килимче преди да влязат в залата и след като ги сложи да седнат, той им каза учтиво:

- Моля, настанете се удобно, докато отида до Тронната зала и кажа на Оз, че сте тук.

Наложиха се да чакат дълго време преди войникът да се върне. Когато най-накрая той се върна, Дороти попита:

- Вие виждали ли сте Оз?

- О, не - отвърна войникът; - Никога не съм го виждал. Но говорих с него, докато той си седеше зад неговия параван, и му предадох съобщението ви. Той каза, че ще ви позволи аудиенция, ако така желаете; но всеки от вас трябва да влезе в негово присъствие сам и той ще приема по един на ден. Следователно, тъй като трябва да останете в Двореца за няколко дни, ще ви покажа стаите, където можете да си починете спокойно след вашето пътуване.

- Благодарим - отговори момичето; - това е много мило от страна на Оз.

Тогава войникът наду една зелена свирка и едно младо момиче, облечено в красива зелена копринена рокля, веднага влезе в стаята. Тя имаше прекрасна зелена коса и зелени очи и се поклони ниско на Дороти, изричайки:

- Последвайте ме и ще Ви покажа Вашата стая.

Така че Дороти се сбогува с всичките си приятели освен с Тото и с кучето в ръце последва зеленото момиче през седем коридора и по три стълбища, докато не стигнаха до стая в предната част на Двореца. Това беше най-сладката малка стаичка в света, с меко, удобно легло, което беше застлано с чаршафи от зелена коприна и зелена кадифена покривка. Имаше мъничък фонтан в средата на стаята, който пръскаше зелен парфюм във въздуха, течащ в красиво резбован умивалник от зелен мрамор. Красиви зелени цветя стояха по прозорците и имаше рафт с редица зелени книжки. Когато Дороти намери време да отвори тези

книги, тя откри, че са изпъстрени със зелени картинки, което я накара да се засмее, толкова бяха смешни. В гардероба имаше много зелени рокли, направени от коприна, сатен и кадифе; и всички те бяха точно по мярка за Дороти.

- Настанете се като у дома си - каза зеленото момиче, - и ако желаете каквото и да е, позвънете със звънчето. Оз ще Ви приеме утре сутрин.

Тя остави Дороти и се върна при останалите. И тях заведе до стаите, като всеки се намери разположен в много приятна част на Двореца. Разбира се, това гостоприемство беше безсмислено в случая на Плашилото; защото когато той се оказа сам в стаята си, седна глупаво на едно място, точно до вратата, и зачака до сутринта. Той нямаше да си почине, като легне, и не можеше да си затвори очите; така че остана така цяла нощ, зяпайки едно малко паяче, което плетеше паяжината си в ъгъла на стаята, сякаш не беше попаднал в една от най-чудесните стаи в света. Тенекиеният човек си легна в леглото по навик, защото си спомняше времето, когато беше направен от плът и кръв; но не можейки да заспи, той прекара нощта, движейки крайниците си нагоре-надолу, за да се увери, че са в ред. Лъвът предпочиташе легло от сухи листа в гората и не харесваше да е затворен в стая; но той беше достатъчно разумен, че това да не го притеснява, така че се опъна на леглото и се затъркаля като котка, мъркайки, докато заспи.

Следващата сутрин, след закуската, зелената девица дойде да вземе Дороти и я облече в една от най-красивите рокли, направени от зелен брукатен сатен. Дороти си сложи зелена копринена престилка, завърза на врата на Тото зелена панделка и те тръгнаха към Тронната зала на Великия Оз.

Първо влязоха в огромна зала, в която имаше много дворцови дами и господа, всички облечени в скъпи костюми. Тези хора нямаха друга работа, освен да говорят помежду си, но винаги заставаха да чакат пред Тронната зала всяка сутрин, макар че не им беше разрешено да видят Оз. Когато Дороти влезе, те погледнаха към нея любопитно и един от тях прошепна:

- Наистина ли ще погледнеш в лицето Ужасяващия Оз?

- Разбира се - отговори момичето, - ако и той ме види.

- О, той ще те види - каза войникът, който беше предал съобщението ѝ до Вълшебника, - въпреки че той не харесва хората да го молят за среща. Наистина в началото той се ядоса и каза, че трябва да те върна там, откъдето си дошла. Тогава ме попита как изглеждаш, и когато споменах сребърните ти обувки, той беше много заинтригуван. Накрая му казах за знака на челото ти и той реши, че ще те приеме.

Точно тогава звънна една камбанка и зеленото момиче каза на Дороти:

- Това е сигналът. Трябва да влезеш в Тронната зала сама.

Тя отвори малката вратичка, Дороти влезе смело през нея и се намери в чудесно място. Това беше голяма кръгла стая с висок извит покрив, а стените, таванът и подът бяха покрити с големи смарагди, разположени близо един до друг. В средата на тавана имаше огромна лампа, ярка като слънцето, която караше смарагдите да искрят красиво.

Но това, което се стори най-интересно на Дороти, беше големият трон от зелен мрамор, който стоеше в средата на стаята. Беше с формата на стол и искреше от скъпоценни камъни, както и всичко останало. В средата на стола имаше огромна Глава без тяло, която да я държи, и без никакви ръце и крака. На тази глава нямаше коса, но имаше очи, нос и уста, а тя беше много по-голяма от главата на най-големия гигант.

Докато Дороти се взираше в нея с почуда и страх, очите бавно се обърнаха и погледнаха към нея твърдо и сериозно. Тогава устата се раздвижи и Дороти чу един глас да казва:

- Аз съм Великият и Ужасяващ Оз. Коя си ти и защо ме търсиш?

Гласът не беше толкова ужасен, колкото може да се очаква от голяма Глава; така че тя събра кураж и отговори:

- Аз съм Малката и смирена Дороти. Дойдох при теб на помощ.

Очите я гледаха замислено цяла минута. Тогава гласът каза:

- Откъде взе сребърните обувки?

- Взех ги от Лошата вещица от Изток, когато къщата ми падна върху нея и я уби - отговори тя.

- Откъде получи знака над челото си? - продължи гласът.

- Това е мястото, където ме целуна Добрата вещица от Север, когато се сбогувахте с мен и ме изпрати при теб - каза момичето.

Очите отново я погледнаха твърдо и видяха, че тя казва истината. После Оз попита:

- Какво искаш да направя?

- Изпрати ме обратно в Канзас, където са леля Ем и чичо Фенри - отговори тя искрено. - Не харесвам вашата страна, дори да е красива. И съм сигурна, че леля Ем ужасно ще се разтревожи, че толкова време ме няма.

Очите примигнаха три пъти, а после се обърнаха нагоре към тавана и надолу към пода, завъртяха се толкова

странно, че изглеждаше сякаш виждат всяка част на стаята. А накрая погледнаха пак Дороти.

- Защо да го правя за теб? - попита Оз.

- Защото си силен, а аз съм слаба; защото си Велик вълшебник, а аз - само малко момиченце.

- Но ти си била достатъчно силна да убиеш Злата вещица от Изток - каза Оз.

- Това просто се случи - отвърна Дороти простиичко; - Нямах контрол над това.

- Ами - каза Главата, - Ще ти дам своя отговор.

Нямаш право да очакваш от мен да те изпратя обратно в Канзас, освен ако не направиш нещо за мен взамяна. В тази страна всички трябва да плащат за всичко, което получават. Ако искаш да използвам магическите си сили да те изпратя обратно у дома, трябва първо да направиш нещо за мен. Помогни ми и аз ще ти помогна.

- Какво трябва да направя? - попита момичето.

- Убий Злата вещица от Запад - отговори Оз.

- Но аз не мога! - възкликна Дороти страшно изненадана.

- Убила си Вещицата от Изток и носиш сребърните обувки, които носят мощна магия. Сега е останала една Зла вещица в цялата тази земя и когато можеш да ми кажеш, че е мъртва, ще те върна обратно в Канзас - но не по-рано от това.

Малкото момиченце започна да ридае, беше толкова разочарована; а очите пак примигнаха и я погледнаха

тревожно, сякаш Великият Оз почувства, че тя би му помогнала, ако можеше.

- Никога не съм убивала никого умишлено - хлипаше тя. - Дори и да исках, как бих могла да убия Злата вещица? Ако ти, който си Велик и ужасяващ, не можеш сам да я убиеш, как очакваш аз да го направя?

- Не знам - каза Главата; - но това е моят отговор и докато Злата вещица не умре, няма да видиш своите чичо и леля отново. Не забравяй, че Вещицата е Зла - невероятно Зла - и трябва да бъде убита. Сега върви и не моли да ме видиш пак, докато не си изпълнила задачата си.

Дороти тъжно напусна Тронната зала и се върна там, където Лъвът, Плашилото и Тенекиеният човек чакаха да чуят какво ѝ е казал Оз.

- Няма надежда за мен - рече тя тъжно, - защото Оз няма да ме върне вкъщи, докато не убия Злата вещица от Запад; а това аз няма как да го направя никога.

Нейните приятели я съжаляваха, но не можеха да направят нищо, за да ѝ помогнат; и така Дороти отиде в стаята си, легна в леглото и плака, докато не заспа.

Следващата сутрин войникът със зелените мустаци отиде при Плашилото и каза:

- Ела с мен, защото Оз ме изпрати да те доведе.

И така Плашилото го последва и беше прието в огромната Тронна зала, където видя, седнала на смарагдения трон, най-прекрасната Дама. Тя беше облечена в зелена копринена рокля и носеше над

спускащите се зелени къдрици корона със скъпоценни камъни. От раменете ѝ се подаваха криле, разкошни на цвят и толкова леки, че пърхаха, ако най-лекият полъх на вятъра ги достигне.

Когато Плашилото се поклони толкова изящно, колкото му позволяваше сламения пълнеж, пред това красиво създание, тя погледна към него нежно и каза:

- Аз съм Великият и ужасяващ Оз. Кой си ти и защо искаш да ме видиш?

Сега Плашилото, което очакваше да види огромната Глава, за която Дороти му разказа, беше удивено; но той ѝ отговори смело.

- Аз съм само едно Плашило, пълно със слама. Затова нямам мозък и дойдох при теб с надеждата, че ще сложиш мозък в главата ми вместо слама, така че да стана човек като всеки друг във владенията ти.

- Защо да го правя за теб? - попита Дамата.

- Защото си мъдър и могъщ и никой друг не може да ми помогне - отговори Плашилото.

- Никога не правя услуги без да получа нещо взамяна - рече Оз; - но мога да ти обещаая следното. Ако убиеш за мен Злата вещица на Запад, ще те възнаградя с толкова много мозък и толкова добър мозък, че ще станеш най-мъдрият човек в Страната на Оз.

- Помислих, че си поискал от Дороти да убие Вещицата - каза Плашилото изненадано.

- Така е. Не ме интересува кой ще я убие. Но докато не е мъртва, няма да изпълня вашите желания. Сега

върви и не ме търси отново, докато не си спечелил мозъка, който толкова силно желаеш.

Плашилото тъжно се върна при приятелите си и им каза какво е казал Оз; а Дороти беше изненадана да разбере, че Великият вълшебник не е бил Глава, както го е видяла тя, а прекрасна Дама.

- Няма значение - каза Плашилото, - тя има нужда от сърце толкова, колкото и Тенекиеният човек.

На следващата сутрин войникът със зелените мустаци отиде при Тенекиения човек и каза:

- Оз ме праща за теб. Последвай ме.

Така че Тенекиеният човек го последва и влезе в огромната Тронна зала. Той не знаеше дали ще намери Оз като прекрасна Дама или Глава, но се надяваше, че ще е прекрасна Дама. "Защото", каза си той, "ако бъде глава, съм сигурен, че няма да ми даде сърце, тъй като главата няма собствено сърце и затова не може да ми съчувства. Но ако е прекрасната Дама, ще се моля горещо за сърце, защото за всички дами казват, че са с много добри сърца.

Но когато Дърварят влезе в огромната Тронна зала, той не видя нито Главата, нито Дамата, защото Оз беше приел формата на най-ужасния Звяр. Беше почти толкова голям, колкото слон, а зеленият трон изглежда едва задържаше теглото му. Звярът имаше глава като тази на носорог, само че имаше пет очи на лицето си. Имаше пет дълги ръце, които растяха от тялото му, а имаше и пет дълги, слаби крака. Гъста, приличаща на

вълна коса покриваше всяка една част от него и нямаше как да си представите по-страшно чудовище. За щастие, Тенекиеният човек нямаше сърце в този момент, защото то щеше да забие силно и бързо от ужас. Но направен единствено от тенекия, Дърварят не се страхуваше въобще, въпреки че беше много разочарован.

- Аз сам Великият и ужасяващ Оз - проговори Звярът с глас, който беше един страшен рев. - Кой си ти и защо искаш да ме видиш?

- Аз съм Дървар, направен от тенекия. Затова нямам сърце и не мога да обичам. Моля те, дай ми сърце, за да бъда като останалите хора.

- Защо да правя това? - попита Звярът.

- Защото аз те моля и само ти можеш да изпълниш молбата ми - отговори Дърварят.

Оз ниско изръмжа на това и каза грубо:

- Ако наистина желаеш сърце, трябва да си го спечелиш.

- Как? - попита Дърварят.

- Помогни на Дороти да убие Злата вещица от Запад - отговори Звярът. - Когато Вещицата бъде мъртва, ела при мен и ще ти дам най-голямото, мило и обичливо сърце в Страната на Оз.

И така Тенекиеният човек беше принуден да се върне тъжно при приятелите си и да им разкаже за ужасния Звяр, който е видял. Всички те много се дивяха на

многого форми, които Великият магьосник можеше да приема, а Лъвът каза:

- Ако той е Звяр, когато аз отида да го видя, аз ще ревна възможно най-силно, като така го уплаша, че той ще ми даде това, което пожелае. А ако е прекрасна Дама, ще се престоря, че скачам към нея, и така ще я убедя да изпълни повелята ми. А ако е огромна Глава, той ще бъде оставен на моята милост; защото ще затъркалям тази глава из цялата стая, докато не обещае да ми даде това, което желая. Така че радвайте се, приятели мои, защото всичко ще завърши добре.

Следващата сутрин войникът със зелените мустаци поведе Лъва към огромната Тронна зала и му заръча да влезе при Оз.

Лъвът веднага мина през вратата и оглеждайки се, забеляза, за негова изненада, че пред трона има Огнена топка, така свирепа и искряща, така че той едва можеше да я погледне. Първата му мисъл беше, че Оз случайно се е запалил и гори; но когато се опита да се приближи, жегата беше толкова голяма, че опърли мустаците му, и той треперейки запълзя обратно до едно място по-близо до вратата.

Тогава нисък, тих глас дойде от Огнената топка и произнесе следните думи:

- Аз съм Великият и ужасяващ Оз. Кой си ти и защо искаш да ме видиш?

И Лъвът отговори:

- Аз съм един Страхлив лъв, плашещ се е от всичко. Дойдох да те помоля да ми дадеш смелост, така че наистина да стана Крал на зверовете, както ме наричат хората.

- Защо да ти давам смелост? - попита Оз.

- Защото ти си най-великият от всички Магьосници и само ти имаш силите да изпълниш молбата ми - отговори Лъвът.

Огнената топка гореше бурно известно време, а после гласът рече:

- Донеси ми доказателство, че Злата вещица е мъртва и на мига ще ти дам смелост. Но докато Вещицата е жива, трябва да си останеш страхливец.

Лъвът беше ядосан от това изказване, но не можа да отвърне нищо и докато си стоеше, вирайки се тихо в Огнената топка, толкова му прекипя от яд, че завъртя опашката си и избяга от залата. Радваше се, че намери своите приятели да го чакат, и им разказа ужасния разговор с Вълшебника.

- Какво да правим сега? - попита Дороти тъжно.

- Можем да направим само едно нещо - отвърна Лъвът, - и то е да отидем в земята на Мигащите, да потърсим Злата вещица и да я унищожим.

- Но ако не можем - каза момичето.

- Тогава никога няма да получа смелост - обяви Лъвът.

- А аз никога няма да получа мозък - добави

Плашилото.

- А аз никога няма да получа сърце - рече

Тенекиеният човек.

- А аз никога няма да видя леля Ем и чичо Фенри - каза Дороти, която започваше да плаче.

- Внимавай! - извика зеленото момиче. - Сълзите ще паднат на зелената ти копринена рокля и ще я направят на петна.

Затова Дороти подсуши очите си и каза:

- Предполагам, че трябва да опитаме; но съм сигурна, че не искам да убивам никого, дори и за да видя леля Ем отново.

- Ще дойда с вас; но съм твърде голям страхливец, за да убия Вещицата - рече Лъвът.

- И аз ще дойде - обяви Плашилото; - но няма много да съм ви от помощ, защото съм такъв глупак.

- Нямам сърце да нараня дори и една Вещица - отбеляза Тенекиеният човек; - но ако тръгнете, и аз идвам с вас.

Затова беше решено да започнат пътуването си следващата сутрин, а Дърварят наточи брадвата си на зелено точило и хубаво смаза всичките си стави с масльонка. Плашилото се натъпка със свежа слама, а Дороти сложи нова боя на очите му, за да вижда по-добре. Зеленото момиче, което беше много мило с тях, напълни кошницата на Дороти с вкусотии за хапване и завърза малка камбанка със зелена панделка на врата на Тото.

Те си легнаха доста рано и спаха дълбоко до изгрев, когато ги събуди кукуригането на зелен петел, който живееше в задния двор на Двореца, и кудкудякането на кокошка, която беше снесла зелено яйце.